

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПЕДАГОГІЧНИЙ СУПРОВІД ОЦІНЮВАННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЗНЗ: МЕТОДИЧНИЙ АСПЕКТ

*Лелюх Володимир Миколайович, наук. співроб.
Інституту педагогіки НАПН України*

Науково обґрунтоване оцінювання інноваційного розвитку загальноосвітніх закладів відіграє особливу роль за нинішнього стану педагогічної дійсності, для якого характерні хаотичні нарощування педагогічних поглядів, ідей, моделей, систем, постійні спроби перетворень за фактичної некерованості розвитком інноваційних процесів у цілому.

Оскільки технологія оцінювання інноваційного розвитку загальноосвітнього навчального закладу є принципово новою для реалій української освіти, вона вимагає розроблення й апробації відповідного сучасного організаційно-педагогічного супроводу. Його методика максимально конкретна, зрозуміла усім суб'єктам оцінювання, позбавлена зайвої затеоретизованості, штучного ускладнення, громіздкості і затратності процедур реалізації. Як системне утворення вона спирається на низку методологічних і технологічних підходів, зокрема на: комплексний, структурний, цільовий, історичний, онтологічний, гносеологічний, аксіологічний, герменевтичний, функціональний, ресурсний, комунікативний, прогностичний, кваліметричний, процесний та ін. Супровід оцінювання ґрунтується на методології системного аналізу, формальних і неформальних способів дослідження,

спирається на сукупність апріорних та адаптивних принципів.

Логіка реалізації організаційно-педагогічного супроводу оцінювання інноваційного розвитку ЗНЗ розгортається поетапно.

На підготовчому етапі здійснюється цілепокладання; обираються об'єкти аналізу; визначається коло зацікавлених в аналізі й оцінюванні результатів інноваційного розвитку сторін; попередньо вивчається ситуація, в якій функціонує об'єкт, його основні характеристики, з'ясовуються на основі самооцінок активи і пасиви; формується робоча програма експертного оцінювання, обираються базові теорії, за якими відбуватиметься оцінювання інноваційного розвитку закладу; визначається інструментарій оцінювання; уточнюється сукупність головних (загальнонаукових) критеріїв ефективності інноваційного розвитку та визначаються для кожного з них набори підрядних критеріїв, добираються відповідні показники; визначаються процедури та їх алгоритми, способи забезпечення коректності дослідження, необхідні часові проміжки; прогноуються ризики; здійснюється віртуальна апробація запланованих процедур.

На оцінювально-результативному етапі відбувається запланована процедура дослідження, оброблення інформації, рефлексія і корекція.

На підсумково-коригувальному етапі здійснюється оформлення якісних експертних оцінок; інтерпретація статистичних показників; обговорення отриманих даних з керівництвом закладу та педагогами; перевірка рівня узгодженості інтерпретаційного матеріалу з метою та задачами; формування аналітико-експертного продукту, порівняння його з моделлю очікуваних результатів; прогнозування тенденцій розвитку об'єкта, зіставлення прогнозу зі стратегіями розвитку навчального закладу, внесення коректив; ознайомлення органів управління з експертними висновками і загальними пропозиціями щодо подальшої долі набутого досвіду та його можливого впливу на розвиток освіти.

Після цього здійснюється вихід на управлінський продукт, у якому відображаються висновки і пропозиції щодо розвитку закладу, подальшої долі інновації, можливостей і умов її дифузії тощо.

Максимальна ефективність супроводу досягається шляхом інтеграції експертного оцінювання з діагностикою, моніторингом, інспектуванням; застосування інструментарію суміжних технологій оцінювання (психологічних, соціологічних, статистичних тощо).